

Szerkesztői iroda:

NYIREGYHÁZÁN,

Egyház-utca 170. sz. a.

Kiadó hivatal

ifj. Csáthy Károly
könyvkereskedésében

Debreczen és Nyiregyháza.

Bérmertelen levelek el nem fo-
gadtatnak.

TISZSAVIDÉK.

Vegyes tartalmu hetilap.

Nyilt tér alatt minden három hasábos
garmond-sor 25 kr. és 30 kr. bélyegdj.

Előfizetési díj:

Kiadóhivatalban egész évre 5.50

Hazhoz vagy postán küldve 6.—

Félévre 3.—

Évnyegyre 1.50

Hirdetések díja : minden 5 ha-

sábos petit sor egyszeri igta-

tásánál 5, többszörinél 4, —

bélyegdíj 30 kr.

Előfizethetni Nyiregyházán és Debreczenben ifj. Csáthy Károly könyvkereskedésében, Pesten Grill Károly m. k. udvari könyvárusnál
S.-A.-Ujhelyben Löwy A. könyvkereskedésében, Bereghszászbán Csauder Móránál, hol egyszersmind hirdetések is felvétetnek.

Előfizetési felhívás!

Évnyegyedek előfizetőinket tiszte-
lettel kérjük előfizetéseik meguji-
tására, nem különben mindazokat,
kik lapunkat elfogadták, s még elő
nem fizettek, a lapunk homlokán kitett
díjak beküldésére.

A kiadó hivatal.

Miatán folyó 6-kától kezdve, lakásomat N.-
Kállóba teendem át, tisztelettel kérem mind mun-
katársaimat, mind azokat, kik a lap szellemi ré-
szét érdeklőleg óhajtánának velem érüklözni,
hogy a kéziratokat, vagy bérmertelen leveleiket
hozzám N.-Kállóba méltóztassanak czimezni.Gyöngyösy Sámuel,
fel szerkesztő.

Kalászatok,

gyűjtve a gazdaszat mezején.

I.

A kor, melynek gyermekei vagyunk, mé-
hében hozta és gyermekeibe oltotta a bol-
dogság utáni vágyat, futunk, fáradozunk ezen
árny után; és végtére is a költő szavaira éb-
redünk, kiabranditva, elfáradva.„A boldogságért születünk s nélküle
halunk meg?”

Miért van ez!?

Azért, mert félre ismerve azt, árnyat ker-
getünk; ott keressük azt, a hol nem létezik;
félre ismerjük az életet; műveletlen hagyjuk
a tért, paragon hevertetjük a hantot, mely-
nek áldása — okszerű kezeléssel, — szem-
ünk előtt tartva a jövőt, s a változhatlanigazságot, mely szerint mi földi életünkben,
a jövőre kihatólag, mások — utódaink —
boldogságáért is köteleztetünk fáradozni, —
boldoggá tenné az egyest, és az egyesekben
az édes hazát.Már pedig a haza boldogságát is mind-
nyájan ohajtjuk!Mint hogy ez azonban boldog csak tag-
jaiban és által lehet; első teendőnk tehát.
művelni mit nyújt, az édes anya földet; mű-
velni azt okszerűen, a takarékosnak gyara-
podni vágyó, fokozódó- és körültekintő szor-
galmával; nem pedig a pillanat élvezet hajhá-
szó tékozló zsákmányolási rendszerével, mely
tisztán magáért tesz; a jövővel nem gondol!Csak így vethetjük meg alapját egy tar-
tós boldog jövőnek, ha nem csupán a jelen-
ben magunkért, hanem a jelenben a jövőért
is — utódainkért — teszünk és fáradozunk,
küzdünk, rombolunk és építünk.Hja küzdés az élet, s mi gyarló emberek
mindannyi harcsozok! — És „pugnare Thra-
cum est!” — szerkesztő ur barátom enge-
delméből elfoglalom tehát a megindított szel-
lemesatában, régi helyemet; engedvén a költő
szavainak, melyek szerint: „Tegyé minden azt,
a mit tehet! és quantum potes, tantum aude?”Czélom ez uttal, — mint ezek czime mu-
tatja, — megvilágítva megszokott, divó gaz-
dasági viszonyainkat, tájékozással lenni gaz-
daságunk körül kifejtett ténykedésünk oksze-
rű volta, és helyesége felől.Hogy vidékünkön több oldalú gazdaság
kevés létezik, mely öszhangulag kiterjedésé-
vel, jövedelmi forrásul képes lenne — nő-
vényi természetmennyeken kívül, — felmutatni
egyéb, pl. állati productumokat: ezt alig von-
hatja kétségbe valaki.

Tartunk ugyan sertéseket juhokat, de

épen oly térségeken, hol siker- és haszonnal
csak is szarvasmarha- és lótenyésztés lenne
űzhető; ily rendelkezéssel, mi természetesb,
oda jutunk, hol realis haszonról szó sem
lehet.Juhunk, a tulságig vitt szemtermelés mi-
att, fényüzési cikkéknél nem egyéb; mely tel-
jeséggel nem jövedelmez, sőt ennél is több,
alig hozza meg kamatját az általa képviselt
tőkének; gyapja csekély, halandósága nagy,
csak nem szaporúságával egyenlő, és ivadéka
character nélküli, erőtlen.És ennek oka mind, ama régi megszo-
kottságban gyökerezik, mely látszólag a ha-
ladó korral kíván ugyan lépést tartani lényeg-
telenekben, — de lényegesekben „a more
patrum“ eltérni nem tud, és avval komolyan
szakítani nem akar.Amaz örökös ingatagságban, mely remeg
letenni, — gyökeres és czélszerű ujitásoknak
alapjául, a jelennek csekély nyereseményét, s
folytonos kételyekben jobbnak tartja a biztos
keveset: mint az okszerűen rendezett gazdasági
viszonyok — kiapadhatlan forrásul — jövedel-
mező, elmaradhatatlan erndmennyét.Ama megbocsáthatlan egoismusban
melylyel jelenben mindent magunkért teszünk
de a jövővel vajmi keveset gondolunk.Petőfink szerint: „Ha az ember zsebje
üres: üres a hasa is!”Itt csakugyan jellemzőleg alkalmazható
ezen hasonlatosság: mert éléstáraink valóban
üresek lesznek, ha a föld, ezen óriási kincses
zsák, termő erő tekintetében kiürül.Már pedig a legmélyebb kút is kime-
rithető!Ellenben látva természetben, mint lesz
apró csermelyek által, nagygyá a folyó, — ha
mi is eként fogjuk összevetni és összhang-

A hős-dalárok.

Egy kép a nagydőből.

I.

1848 őszén, midőn már az ujbór javában kiforrott,
az *-i iskola egyik tagas lakszobájában mintegy 24 ifju
mulatott. piros, pozsgás, eleven fiuk voltak mindannyian,
egy részök még alig töltötte be 15 évét, a legkorosabbak
még alig számítottak 18-at, csak kevésnek allán mutatkoz-
tak a férfúság pelyhei; a kiket most itt együtt látunk vi-
gadni. azok az ugynevezett „cantus” tagjai, most jöttek
elő a temetésről, s az ősi szokás szerint divatozó „collatio”
elköltésével foglalkoznak, melyet számukra minden jobb
módu halottas háztól szoktak küldeni.A puha fejér kenyér és az izletes peccsenye meglehe-
tős étvágygyal takarítottatik el nagy hirtelenséggel, azután
sorra jár a fakupa a jó hegyi új borral, jólesik a lány ke-
nyérre és peccsenyére! egyik boros edény a másik után
ürül ki, miközben az ifju arcok tüzesedni, a keblek emel-
kedni kezdenek, a tartózkodás láncza lehullanak, a szívek
áradoznak, s a „preses” kezdeményezésére megcsendül a
bortal:„Igyunk, igyunk barátim, rövid az élet örök a sir!
stb. A dal végeztével kezébe kapja a nagy fakupát egy
barna ifju s magasra emelve kiáltja:

— E pohár bor a szép szőke Lottijért!

— Éljen a Csőngei Kálmán szép szőke Lottija! —
kiáltja egyhangulag az egész vidám társaság!Most egy szőke magas halvány diák veszi fel a ku-
pát, s hangosan kiáltja:

— Éljen a kis barna Juliska, a Kazonyi Laczi ideálja!

— Éljen soká s legyenek boldogok! — rivalgja az
egész társaság.Legyen Laczkó minél előbb pap vagy prokátor —
kiáltják némelyek, — hogy Jutiskája meg ne vénüljön a
várakozásban!

TÁRCZA.

Kertben.

A nap kissé már délről elhaladt;
Kertben ülök hús lombos fák alatt.Hajam játszik friss szellő lágy ölében,
Lelkem kalandoz a jövő kódébenVajjon ha czélt érhetek egykoron:
Hol merre köt ki roncsolt horgonyomLesz-e számomra egy kicsinke hely?
És lesz-e mellé vig örömhely?Haj lesze nekem egy ily kisded kertem?
És benne fák miket magam neveltem?S e fák gyümölcseit magam élvezendem?
Vagy lesz egy kedves bájos feleségem?Kinek szive gyermekdeden örül
Lágy karját fuzvén majd nyakam körülMegesókolja majd égő homlokom,
Beszélünk lágy szerelmes hangokon.Édessé lesz a multnak bánat árja.
Egyetlen egy szerelmes szép szavára.A mi keserves ért az életen
Egy szép mosolytól mind elfeledem.Meleg csókjától a jövő enyém,
Annak gondját bátran kiállok én!Vagy földét járom idegen hazának
Mig egykor a sirba je nem zárnak?S ha bujdosom majd hévtől tikkadtottan,
Vizet se lesz ki nekem nyujtson ottan?S ha rám borul éjjel komor sötétje,
Megnyughatom-e egy bokor tövébe?Vagy a vihar majd s a vad szélvésznek
Felráznak s én tovább megyek.Mig végre a kiellen pusztaság
Tépett szívemnek nyugodalmat ad.S ott nyomtalan, embertől elfeledten
Viraszatand a nagy természet felettem?O mondd meg nekem édes Istenem
Melyiket tészed egykoron velem?!

(Eperjeske 1868.)

Lukács Ödön.

zásba hozni egymással, egy nagyegészsze tömöríteni, a mezei gazdaságnak külön nemű, különféle ágait, akkor nem kell aggódnunk a jövőt illetően; mert valamint a körnek vége soha nem szakad, úgy nem lesz hiány és ür, gazdaságunkban sem; minthogy nem egyéb körnél, az okszerűen rendezett mezei gazdaság, hol egyik rész a másikba fogódzik és avval összetart.

De valjon okszerűen jár-e el akkor, a gazda, midőn turtás talajon, mocsáros helyeken juhokat tenyészt, míg viszont birtoka fentebb fekvő, száraz térségeit sertésekkel rakja meg?

Okszerűen jár-e el, midőn oly területen, melynek ártalmas voltát, a csaknem 50%-nál többre menő halandóság bizonyítja legjobban juhokat nevel, hol legnagyobb haszon és nyereséggel szarvasmarha- és lótenyésztést üzhette?

Okszerűen jár-e el, midőn birtokának kiterjedése és kedvező éghajlati fekvése mellett elhanyagolja házi, haszonhajtó állataink, bármely fajának is, tenyésztését, s így figyelemre nem méltatja gazdaságának érdekeit?

Csak hogy mi még e tekintetben is „more patrio“ teszünk. Nálunk az bir értékkel, mit a német „Klingende Münze“ alatt ért. — Szorosan vesszük ma is, a régi német közmondást: „Geld spricht.“ — Pénzzel számolunk csak. — Mert a csikó, tinó, melyet ménesvagy gulyából fogtunk az igába, egyszerűen került, jövedelem tekintetében nem számít semmit sem.

És belenyugsunk, ha például lovat, ökröt vennünk kell: kiadjuk a pénzt könnyen azért, mivel magunk is birhatnánk, vigasztalván magunkat ilyenkor szintén „more patrio“ e régi, nem is igen nyelvtan szerinti felkiáltással: „hja muszáj!“

De majd csak ennek is vége szakad. — A szükség és idő arra utalnak bennünket, miszerint gazdaságainkat úgy rendezzük be, hogy a gazd. szükségletek magából a gazdaságból kerülhessenek ki. — S hogy így szorgalmunk díját, ne kénytelenítsünk közvetlen a földtől, annak szemes terményeiből várni csak.

Tagadhatatlan, hogy annak, ki szép állapot akar nevelni, áldoznia is kell. — De ha egyszerű és nem haszontalan célra áldozott; ha aránylag csekély összeggel, oly tőkének vetette meg alapját, melynek ragályos nyavalyák és orsz. csapások közébejötték nélkül, — szakadatlanul kamatoznia kell; mely könnyen

— Éljenek a vén lányok, kik a diákok után várakoznak! kiáltják ismét többen!

Majd újra megcsendül a dal: „Indul nagy utára az árva diák, feszítik agyát karakán ideák!“ stb.

— Fiúk! — kiált most mély bassus hangon a preses, kezébe ragadva a boros edényt — egy okosat akarok én nektek mondani; én nem bánom ha roppant sokáig élnek is Lottikáitok és Juliskáitok; de én Petőfivel szeretném ha tartanátok, ő azt mondja: „Szerelmemért feláldozom életemet, szabadságért szerelmemet!“ Lejárt a szerelmeskedések korszaka, odakunt véres mezőkön döng az ágyú és ömlik a drága honfi vér, a szabadság védelmére hívja a haza fiait, más iskolák növendékei elhagyták a muzsák csendes lakhelyét s fegyverrel kezökben harcolnak a csaták zivatarai között: csak mivelünk nyeltek meg mindég az iskolai port; mi, a helyett hogy elfoglalnánk helyünkét a haza védelmezői között, itthon temetjük az öregeket. Fiúk! én meguntam már e nyomorult szerepet, arczomba tolul a vér, ha egy fiatal honvédet látok; én megvallom, szívenem magamat gyávaságunkért.

Fiúk! le ezeket a kontignációs kalapokat, melyeket a szabadságért küzdő kor gyalázatjára, még most is fejünkre erőszakol vaskalapos rektor professorunk; tegyük helyette veres sapkát vagy honvéd csakót, a kik pedig gyengék, maradjanak itthon, temetni az öregeket, a kik pedig elbirjuk a fegyvert, menjünk temetni az ellenséget!

— Éljen a haza! úgy van, menjünk mindnyájan! — kiáltja nagy lelkesedéssel az egész ifju sereg s egy szempillantás alatt minden magas tetejü kalap úgy össze volt gyurva, hogy a világ minden kalapos mestere sem tudott volna többé azokból használható főveget készíteni.

— Most fiuk daloljunk még egyet! — folytatja a preses s megcsendül a Petőfi szabadság dala:

„Talpra magyar, hí a haza, Itt az idő, most vagy soha!“

A dal végeztével a preses vezérlete alatt mind elindultak a toborzó bizottság elébe, összegyűrt flegaróikat fe-

meg adja azt, minélkül felnem álhat a gazdaság; a gazdaság lelkét: igacérót; kérdelem mennyi felesleges kiadástól menekedett meg akkor, midőn kedvezőtlen viszonyok és körülmények, az igavonó-marhák árait kétszeres értékre felcsigázzák?!

Hogy hová vezet a folytonos és nagy mérvű gabna és burgonya termesztés, látjuk világosan az évről évre nyert silány- és silányabb termésekről; a föld évről évre szegényebb már és még sokkal szegényebb lesz, ha nem segítünk a dolgon, mielőbb.

Tegyük hát két-, ha lehet több oldalavá gazdaságunkat; Fordítsuk figyelmünket az állattenyésztés felé; neveljünk lovat tinót tehenet, sertést; ültessünk fákat és mindenek előtt fákat, mindenüvé hová csak lehet.

Ha csak az állattenyésztést felkaroljuk is már két oldalavá tettük gazdaságunkat; s nem tehet tönkre csak egy évre is bennünket a jég, a fagy és szárazság.

Am a több marha tartáshoz természetesen több takarmány is kell; a takarmány nem támadja meg anynyira a föld termőerejét, mint a magtermés, s így már ennyiben is javul, menyiben egy évnek termése benne visszamaradt; figyelmen kívül hagyva a takarmányt, s annak föltetését után, az abból nyerendő trágya mennyiségét.

A fáültetéssel pedig szelidebbé teendjük éghajlatunkat; általánosítani, biztosítani fogjuk sok esetben természetmennyeyinket a fagy és aszály ellen.

Fordítsunk több figyelmet, tehát főfigyelmet a takarmánytermesztésre és fáültetésre. S a menyiben ezek megyénk szerte éppen nem részesítetnek kiváló figyelemben: mint az ügy igénytelen napszámosa — szerkesztő barátom szívességéből — e lapok hasábjain, e tárgyban óhajtom — időnkint — kifejtteni igénytelen nézeteimet és csekély tapasztalataimat. A viszontlátásig, Isten velünk!

F. . . . F. . . .

Alea jacta est. Io triumphe!

Előre szabolicsiak.

Róma hősielkü fia Roma sassait az egész ismert világon diadallal hordozak körül, nincsen nemzet a világ történelemben, mely annyi lelkesedéssel, oly halál megvetéssel s oly kitartással küzdött volna hazája jobblétéért helyesebben nemzete dicsőségéért, mint azt Róma hősielkü polgárai tevők most Afrika sivatagján, majd Ázsia és Államai területén, majd ismét Európa minden részében hangzott csatakiáltások, (Io triumphe) és a hová győzelemhez szokott fegyvereiket vevék velük ment a harc istennője tele marokkal szórva baberjait kegyelt hőseinek halántékaira.

Ha e hős népnek a hadakozásbani folytonos szeren-

jökbé nyomták, s e megbukott nagyságok, ez összezúzott fejszarnokok szemlélete oly komikus hatást idézett elő, hogy a jökedvű fiuknak több kísérőjük volt, mint akármiféle garasos komédiának.

Nem telt el egészen egy óra, midőn a 24 ifju kijött a sorozási épületből, egyik arca olyan vig volt, a másiké olyan szomorú, mintha amazok legalább is milliómos örökséget nyertek volna, ezek meg mintha saját édes apjuk temetésére készülének.

A talány azonnal meg lett fejtve, a 24 ifju közül 12 eldobta a tönkre ment flegarót és veres sipkával cserélte ki, a másik 12 pedig egyengente, igazgatta, szerelte volna használható állapotba hozni; amazokat besorozták, ezeket meg gyengéknek találtság visszaküldötték erősödni; amazokat elbocsátották az ellenség temetésére, ezek itthon maradtak az öregeknek.

Milyen különös gyakorta a sors! egyiknek örömet ad, másiknak fájdalmat ugyanazon forrásból. Ha tudhatnánk a jövődőt! sokszor kellene sirnunk akkor, midőn örülünk, és örülünk akkor, midőn sirunk! . . .

II.

A honvéd ruhába öltözött dalár ifjak nem sokára a csatára indultak, egy század szervezve volt s azzal pótolni kellett az elhullottak helyét; Csöngel Kálmán elbucszott szép szöke Lottijától, Kazonyi Laci Juliskájától, egy utolsó „istenhozzád“, egy ölelés, azután megerednek a könyvek, s vége mindennek, az ábrándos multból nem marad semmi egyéb, mint a kedves, de az elválás miatt kínzó emlékezet!

Az ifjak nem sokára a csatamezőn állottak, úgy dörögtek azok az ágyuk, úgy csattogtak azok a kardok, úgy futkostak nyerítve azok a gazdátlan ménék, mintha csak épen az utolsó itélet napja közelgett volna! Miért dörögtek azok az ágyuk? miért csattogtak azok a kardok? — azért, hogy a lovak ott hagyják gazdáikat, a gazdák lo-

cséje okát fűrkésszük, azt azon lelkesedésben kell keresnünk, melylyel hadi jelvényeikhez a hirhedt Római sasokhoz ragaszkodtak, mely lelkesedésekre fektették vezéreik a siker kétsége esetében a győzelemhez reményüket; ugyanis: ha bajnoktársait a harc hevében csüggedni láttak megragadták a harci jelvényt, és azt az ellen legdurvább tömegébe dobván hőseiket a szokott harci kiáltással „io triumphe“ a jelvény vissza foglalására szölliták, mely felhívást oly lelkesedéssel, oly halál megvetéssel követték Róma védői s ellenek hadijelvényük mint hadi ragadmány körül csoportozó tömegét oly ádáz rohammal támadták meg, mely csak a győzelem, vagy sirhoz vezethet s míg egy élt a bedobott jelvény védői közül, addig nem volt az elveszve soha.

Rómát naggyá tették fia lelkesültségük, naggyá vitézségük által midőn már az egész ismert világot elfoglalták eddig nem látott nemzetek felkeresésére, s legyőzésére indultak, míg végre őseink a Caspitenger mellett lakó Scythák leölt rómaiak holt testeiből raktak dombokat haláruknak s azzal előnyomulásuk netovábbját jelölték ki.

Nemzetünk harcias fia sokszor bebizonyították a világ előtt hogy méltó utódjai azon ősöknek, kik a római sasokat előnyomulásokban megállították, be bizonyíták azt legutóbbi szabadságharcunkban, együtt az összes honvéd sereg, és külön annak egyes csapatjai; s a csapatoknak egyes vitézei.

Ezen ősköltői leszármazását igazolták a 48-dik honvéd zászlóalj vitézei a midőn zászlójukat hadijelvényüket még Stejer hon földjén is diadallal hordozták, a 48/9-dik szabadság harc legvéresebb csatáiban az alatt tanultak győzni vagy halni a romaikéhoz hasonló lelkesedéssel követve babérkoszorú zászlójukat, oda hol a vész legnagyobb, hol a győzelem legkétségebb volt, hol a csata zaja legnagyobb volt, hallatszott saját jellemű csata kiáltásuk „előre szabolicsiak“ e jelszóval, melyet öreg vezértől tanultak, adták tudtára az ellennek a tiszánál, hogy ezen túl már a Scythák utódai laknak, e jelszóra lelkesültek oda, hogy még vezetett csatából is győzelmi habérral tértek meg a vág vonalról, és a monostori sáncokról, ez nem dicsekvés, feljegyezte ezeket a történet író.

A zászló megvan, rajta van a győzelmi koszoru is, ott lepi a por szabolicsmege levéltárában, egy koros levéltárnok kegyeletéből betakarta valami hasznavehetlen ócska írással, de nem csak a zászló van meg, a honvédek is, kik alatta harcoltak itt élnek szabolics megye területén, megvannak három egymást követett vezérei a zászlóaljnak, megvan a tisztek, és legénység egy része, csak egy hiányzik: a lelkesedés: vagy talán azokkal, kik életük, vérük árán szerették a zászló babérkoszoruját, eltemetették a lelkesülés, a vitézi jellem is, hogy a zászlóalj kiváló tulajdona volt.

Igen is úgy látszik eltemetett, mert a Tiszavidék f. évi 8-ik számába értesítették a zászló életben levő híveit, hogy az veszélyben van, fedetlenül van oda dova a levéltár poros iratai közé, hol az elmállás s megsemmisülés veszélyének néz eleibe, és nem sietnek a 48-ik zászlóaljknak az enyészettől megmentésére.

Azért tehát még egyszer megkísértem, mint egyik szerény volt harcosa a 48-dik zászlóaljnak, felkiáltani.

Előre szabolicsiak, ne engedjétek egykori dicsőségetek szent jelvényét elő tanbizonyosságát oly sok bajtársaitok élete s vére árán szerzett győzelmi koszorujával egyetemben megsemmisülni ne engedjétek azon véleményt lábra kelni, hogy akik életükkel fizették a babérkoszorúért, melynek fénye reátok sugárzik, csak azok érdemlék azt ti nem, hanem gyűljétek ismét zászlótok köré s mint megvédétek az a csaták öldöklő viharai között, véretek, hullásával, védjétek meg azt a zajtalan lassu enyészett veszélyétől össze rakott filléreitekkel.

Hogy maradjon meg az az idő szerint utolsó szabadság harcunk szent emlékeül unokáitoknak, szent emlékeül azon ön feláldozástuknak, melylyel annak babérkoszoruját kivittátok, kiérdemeltétek.

A „Tiszavidék“ 8-dik számában közölt felhívás kijelölte a tért, mely honfui áldozatotokat várja: előre szabolicsiak! Krasznay Péter.

vaikat! A kiket az ágyú választ el egymástól, azok sohasem látják egymást többé!

Ez ám az igazi temetés! Ágyú és puskatüz a halottakat kísérő faklyafény, az apró gojók alt zenéje közé az ágyuk dörögnek mély bassus hangokat; a halottakat ki sem terítik, be se takarják azzal a gyászos fejr szemföldével, koporsóba sem igen teszik szegényeket, hanem oda hanyják egy óriási nagy gödörbe, betakarják friss puha földdel, s azután ott hagyják őket, hadd álmódjanak győzelemről és szabad hazáról!

Szép is, borzasztó is a csaták halála! de a hős nem retteg tőle!

A honvédeknek nem igen voltak zenekaraik, nem értek rá, hogy még azokról is gondoskodjanak; pedig mikor az ágyuk megdörögnek, s a balál mutatja esont karjait mindenütt: olyan jól esik a Rákóczy vagy Hunyady indulót hallani, a hangok lelkesítő varázsában megjelennek a régi hősök óriás alakjai, úgy tetszik, mintha láthatatlan légi alakban ott állanának a csatasorok előtt és lelkeket öntenék a harcolókba, bátrabbá, lelkesebbé, valódi hőssé lesz a csapatnak mindenik harcosa.

A 12 ifju ily zenekara volt csapatjának!

Mikor legsűrűbben hullottak a gojók, mikor az ellen rohamra indult, ők akkor a tömeg közepébe állottak, nem azért mintha féltek volna elsőb lenni, felfogni a rohamot, de mert öregebb, tapasztaltabb társaik kényserítették őket reá.

— Ne hagyjuk ezeket a tintás szíjukaat az első sorban — szokták mondani — mert még bajuk lesz! . . .

Ők ilyenkor rákezdték a lelkesítő dalokat, s midőn fölhangzott: „Ős Buda gyermeke föl szaporán!“ vagy „Sikolt a harci sip, riadj magyar riadj!“ ilyenkor a zászaddal meg nem birt volna egy hadsereg német sem! — Csata után, mikor a halottakat eltakarították, megállott a 12 ifju a test-halommal töltött domb felett s midőn meghatóan elénekelték „Nyugosznak ők a hős fiak, dúló csaták után!“ az egész temető csapat könnyezett, s olyan jól

Tiszamelléki levelek.

Ha már „bizonyos közlönyben” szól a „flóta” és „klarinet”, — de sőt a lapok hasabjaiban is neki dőlnek a vén bögönek: illő, hogy az is megszólaljon, a „nagyobb harmónia” okaért. — Itt a nóta kedves szerkesztőm „urukollatasa” be, a Tiszavidékbe.

Igaz farsang végéről, a bőjt végére jutottunk majd, — nóta nélkül; de én oka nem vagyok; „bizonyos közlönyben” vigan farsangoltak az olympi Istenek, oly anynyira, hogy eltörődve „ob multum est” még most is pihennek. Kinek huzzak tehát?!

Vidékünkrol, legfeljebb azt zenghetném el miszerint apadóban a Tisza; de ez merő pleonasmus, idő pazarlás gondolám, minthogy szőke Tiszánk apadását, „bizonyos szerkesztőkkel bővelkedő közlönynek” nagy mérvű áradozásai, úgy is sejtetik szerkesztő urammal.

De azért hadd szóljon a dai!

Emlékezik, én édes szerkesztőm, szavaira miket hozzánk, „első nóta” meghallgatása után intézett, voltilyeténképen: nebántsd e nevet, neked allnak majd, hogy „bög a bög”, — és ime megese! — A jó urak vicezet csináltak belőle és „sicuti Jupiter tonans, ex alto mittit ignem,” röviden és „velősen” nekünk szaladnak „magna voce clamantes,” hogy a T. vidékben egy irodalmi kapacitás a javából, bögi stb. — Lám édes szerkesztő ur: magna ingenia conveniunt!

No de ezután egy adomát mondok el. Lipcsén vásár alkalmával betér Áron a czukrászdába, „Mi az ára, ezen darabka kalácsnak? Kérde, — Egy új garas.

„Adjon inkább egy pohár liqueurt. (megissza és menni készül.)

— Ön nem fizetett; a liqueur árát kérem!

„Hát nem adtam érte ezen kalácsot?”

— De a kalácsot sem fizette meg.

„Hát megeltem?”

Hasonló syllogismussal szolgál „bizonyos közlöny” rendesen, midőn azt akarja, hogy — minden áron — neki legyen igaza. — Az igazság ellenben „Gassenhauer!”

Ha a „Nyiri közlöny” firmáját nézem, akkor Dobay; de ha az idezett „terminus technikum” veszem, megismerem benne — nagy hangjáról és „nagyokat mondani szerető tulajdonáról” — Aesculap nagyhirű tanítványát. — Alá szolgálja.

— „A kéz ugyan az Ezsau-é, de a hang a Jákób-é” mondja az irás,

És már most édes szerkesztő ur elvállalom a „bögést” még pedig először azért, mivel bögésnek tulajdonítható tán némiképp hogy kezdik belátni bizonyos „nagy-ratórők” miszerint nem lehet oda bigyeszteniük Minerva nevé, minden vízenyős tollgyakorlat alá; szóval, mivel a szeg fejtébe találtam; vagy jól németül és igazságosan mondva: „gassenhauereztem;” — és másodsor, mivel nem magam, hanem elegans társaságban, bögek és pedig görög istenekkel! — Erre már nagyot néz én édes szerkesztőm! — de biz ez így áll!

Irva vagyon u. is a „Nyiri Közlöny” 11-dik számában, — a „Tiszavidékben egy nem ugyan görög isten, hanem stb. bögi gassenhauerjeit! — már most ezen mondatot tekintve kérem, van, e vonatkozással az ige bög, a görög istenre? van!

No ha van, akkor „actu” nem bög ugyan, de mégis szokott bögni, például midőn a „Nyiri Közlönyben” halálta szavát!

Hogy ilyet írjon „isteni clubb” ezt csakugyan bámulni kell. — No de ennek is oka — a syllogismus; ez egyszer azonban „csütörtököt” mondott.

„Vis consilii experts mole ruit sua!”

Oda lettem, midőn elhatott hozzám a hír, mely szerint Nyiregyházának két lapja leend,

„Quando coeli movendi sunt et terra!”

De jobban oda vagyok, hogy a bölcsesség istennőjében — baglyot kelle megismernem.

Szegény Minerva; ugy jártál látom, mint a vén cigány, — te is felejtetheti, mint ő, egy egy nóta minden nap! — Épen azért mivel annyi évszázad folyamán el is gyengülhetél, elvénülhetél már.

esett az élőknek reá gondolni, hogy mégis csak lesz a ki énekelni fog felettök, ha elesnek.

Ezért az ifjak az egész seregnek kedvencei valának.

A preses Szilay Gyula nem sokára hadnagy rangot kapott és a többiek is rövid időn altisztekké levének, de ők azért mindég egy csapatban voltak.

Mikor valamely városba érkeztek, ők csapat élén mentek két sorban, s rendszeren ama lelkesítő dallal vonultak be: „Ős Buda gyermeke föl szaporán!”

Szép, csinos gyermekek voltak, nem is igen kellett nekik szállásról gondoskodni, a kis leány igen sokszor elpirulva és szemesüve kérte atyját, hogy a diákokat hívja szállásra, persze hiába volt rajtuk az egyenruha, mindjárt tudták, hogy diákok. Volt is ott aztán multság, a hol ők voltak, összejött ott a város vagy falu minden szépje, s kivált ha még egy pár gitare és zongora is akadt, tartott a multság kivilágos kiviraditig; — s midőn indulni kellett a kis dalárdának, sok ablakból lehetett könyező szemeket látni utánok tekinteni; annyi koszorut, annyi virágcsokrot, annyi emléket kaptak, hogy némelyik már nem is tudta hová rejteni.

A Csengei Kálmán szép szőke Lottija, a Kazonyi Laci Juliskája otthon könyeztek utánok, ők pedig kezdtek róla meggyőződni, hogy Lottikánál és Juliskánál kedvesebb lények is vannak a világon; s ha olykor egy pár csókra tehettek szert, nem igen csináltak belőle lelkiismeretet, úgy sem tudja meg azt sem Lottika, sem Juliska.

Mikor táborozott a csapat, az egész század körül ült egy-egy óriási tűzrakást, s ilyenkor az ifjak kedélyes szerelmes népdalokat zengettek: „Elmentem én a szőlőbe!” stb. az egész századnak kedve kerekedett, lassanként az egész zászlóalj egy tömegbe gyült, s olyan óriási koncertek rendezettek, hogy gyönyörűség volt hallgatni. —

„Frangé... calamos et inanes desere musas.

Et potius glandes, rubicundaque collige corna. Duc ad multra greges et lac venale per urbem!”

A „válasz a vén bögönek”, — fele themat egyuttal nem varialjus; tudomásul vesszük, hogy a begyult felesleg nemes czelra lesz fordítandó, s megsüvegeljük a dalárdát azon 5 frnyi adományért, melyet az, — M. Lakatos Károly ur tudósítása szerint, — Petőlinek szobrára áldozott.

De mind e mellett nem kerülhetjük el, hogy L. K. ur válaszára meg ne tegyük észrevételeinket.

Mellözven, hogy nekünk legfeljebb „fölvilágosítással” szolgálhatott volna; a mennyiben arra, amit nem egyedül és kizárólagosan neki irtunk, „választ” nem írhatott: kissé nagyon „rátartónak” találjuk a hangot, melylyel választ „elhegedülte” volt — Ugy látszik meztadadja tőlünk azon judiciumot, „melyszerint a szent mihályi dalárda tagjaiban nem tudtuk felismerni a „csak elemi iskolákat végzett, mesterembereket!”

Tiltakozunk egyelőre is azon föltevés ellen mintha mi, első közlésünkben sérteni akartuk volna a t. dalárdát; ellenben kedves dolgot véltünk tenni akkor, midőn figyelmeztettük rá a nagy közönséget, hogy ő is létezik, és komolyan tör előre, szép hivatásának megfelelni óhajtván.

Nemes szándék vezérelte tollunkat, midőn az érintett dalárdáról „nótáztunk,” s megvaljuk őszintén nagyon szívesen helyeselnők — alkalmas időben — a gyantázást is csak lenne, ha nem is minden faluban, — legalább minden városban — széles magyarországon — „gyantázni való.” — Már t. i. „dalárda.”

És épen, mivel — mint aprólat hegedős — első pillanatra, könnyen ismertük fel az elemeket, mikből a sz. mihályi dalárda szervezve; voltunk oly bőven az elismeréssel, a melylyel jutalmazandónak véleményeztük, azon valóban komoly törekvést, miszerint egyesek tanítván, mások tanulván szorgalommal, mindnyájan az inarticulált, dissonans hangtól, a lelket vidító harmoniához emelkedtek.

Elhiszi tehát Lakatos ur, magunk bírálatában egészen más mértéket alkalmaztunk volna, a mennyiben zeneésztileg képzett egyéneknek, a „forte, piano, pianissimo, crescendo, decrescendo, stb.” félreismerése vagy nem tudása nem „egy kis hiba” hanem „nagy hiba” — lévén ezen tudomány a zene legnagyobb titka, varázsa, melylyel szívet indit, és lelket emel; keblet nyugtat és felzavar.

Mi hisszük, a t. dalárda vezetői és tagjai is azon vannak, hogy folyton haladva czélhoz jussanak; Végül szomorú hírrel fejezem be notámat melyből utóvégre is az sül ki, hogy a „tulságos gyantázás a vonónak is, a hurnak is árt. — Szomszédunkban T. Eszláron, — mint tudomásunkra jutott — vígmulatozás után — farsang utólján, — haza felé igyekezvén egy jómódu család fő utközben elbukva, egy kert árokba esett; és ugyanott honnét két éves gyermek könnyen szabadulhatott volna, a szerencsétlen vízbe fullt. — Másnap halva lelék.

A tanulság belőle az:

„ne gyantázz, ha nem muszáj!”

„a még be nem rekedt Vén bögő.”

Levelezés.

Nyiregyháza márcz. 30. 1870.

Tisztelt szerkesztő ur!

Stark Emanuel urnak becses lapjának mult számában közzé tett felszólalására válaszoltatik, hogy a helybeli természetrajzoknak kifüggesztett betűrendes névjegyzéke a társulati tagoknak, magában foglalja az összes jelenlegi tagok teljes és hiteles sorozatát.

A ki tehát a jegyzékbe föl nem vétetett nem tagja a társulatnak, — s a mennyiben az előbbi tagok között néhányan a kérdéses névsorozatból hiányzanak, ezen körülményen abban leli magyarázatát, hogy nevezettek a legközelebb lefolyt újabb alakulás alkalmával önkéntes kilépés folytán megszűntek társulati tagok lenni.

Stark urnak személyemre vonatkozó eless megjegyzéseit illetőleg kijelentem, hogy kellő hajlam s készség hiányában sem egy cochinchinai sem pedig más lapnál görög istennek, de még apró szentnek sem csaptam fel, szabad időm sokkal komolyabb hivatás szerű teendőik el-

Később a közemberek is megtanulták a nehezebb darabokat is, s oly harci indulókat mondtak, hogy a hadsereg valamennyi zenekara sem tette volna ki őket.

III.

Néhány hétig egy vár védelme volt bizva a csapatra, melyet a kis dalárda lelkesített. Alig lehet valami szobert, valami nagyszerűbbet hallani, mint midőn a vár fokon, csendes holdfényes esteiken összejött a csapat, összhangzatosan betanulva mondták el amaz ismeretes dalt:

„Fel, fel örök, fel vigyázzunk!

Tralala lalala lalala lallallom!

Csak danoljunk ha jönnek,

Gondoljak, hogy már

Harczoló vitézekkel

Tele itt a vár!

Gyávat bánt a főlelem,

Hős vitézi védelem

Lelkesit, a hon javára élni halni kész!

Az éjjeli csendben messzire hangzott a lelkes harci dal, a vezér szobája ablakából sokszor örömkönyeket hullatva hallgatta a lelkes csapatot, az ostromló sereg bosszankodott, mérgelődött a jókedvű fiukra, mert nem sokszor semmisült meg a rosz felvigyázatra fektetett rohamtervök a miatt, hogy többnyire éjjel után hangzottak el a dal utolsó hangjai! Az ör, ki a falakon maradt, midőn a többiek nyugodni mentek, a világrét sem aludt volna el öröhlőlyén, reggelig mindig dúdolta magában: „Fel, fel örök, fel, vigyázzunk! Tralala lalala lalala lallallom!”

De eljöttek nem rokára a meleg napok a kis csapatra is; kemény csalája volt a vezérnek az oroszokkal, az északi óriás tiszerte nagyobb erőt állított szembe a jelentéktelen számú hadsereggel, s a kartácsapór rettentő módon tizedelte a magyar sereget, majd kifejtelt a lovasság,

végzése által vétetvén igénybe, sem hogy kedvem kerekedhelnék képzelődő tehetségemnek az olympusi magaslatoikig szabad röptet engedni.

Végre pedig titkári minőségemben, a társulati ügyekben már azon oknál fogva sem lehet intézkednem kényem s kedvem szerint, mivel ügyködési köröm csakis a közgyűlések s választmányi ulések jegyzőkönyveinek vezetésére és azokban hozott határozatok kiadványozására szoritkozik.

Fogadja szerkesztő ur kiváló tiszteletem kifejezését a nyiregyházi terménycsarnok titkárja.

Vegyes hírek.

— A tiroli dallársulat Nyiregyházát is meglátogatta azonban keresztiül utazólag csak két hangversenyt rendeztek Első este márczius 30-kán is szépszámmal voltak hallgatók második este azonban a terem annyira tömve volt, hogy alig lehetett mozdulni A nemzeti öltönyt viselő társulati tagoknak, már megjelenésük megnyerő volt, s a rokon szentet csak fokozták élénk előadásai által. Nyiregyházáról Kassára mentek de ígéretüket bírjuk, hogy Kassáról visszajövet, két hét mulva ismét fel fognak lépni. Ha ugyan el nem vette az igazgató ur kedvét a benyújtott vendéglői számla, melyre azon nyilatkozott tette, hogy Egész Európában még sehol sem került annyijában a multság, mint nálunk. De már csak ugyan kezdjük hinni, hogy nagy vendéglőnkkel még európai birre teszünk szert.

— Reményi Ede márcz. 20-kán tartott második, részben jótékony czéiu hangversenyének tiszta jövedelme volt 130 frt, melynek felerésze 65 frt, akként osztott el, hogy a jótékony helybeli növegyetek részére át adatott 32 ft 30 kr. a kath. orgonára szintén 32 frt 30 kr. Mely utóbbi czélra tehát, mivel az első hangverseny jövedelméből is 30 ft adatott öszvesen 82 frt 30 kr. jött be. Hogy a nagyhirű hangversenyező fellépése ily nem várt csekély eredményt mutat fel, annak egyik fő okát, a belépti díjak magasságában találjuk, melyhez a mi közönségünk szokatlan.

— A körözs nagyrevi templomot építő szegény ref. egyház részére Nagy Adolf ur által begyűjtött öszvesen 18 ft 20 kr. Ehhez járultak Nagy Adolf 5 ft. Deczky Laura 1 ft, Farkas Geiza 1 ft, Deczky Teréz 1 ft, Gyöngyössi Sámuel 50 kr, Farkas Gyula 1 ft, Illincz Gyula 1 ft, Szabó Amália 50 kr, Laky Teréz 50 kr, Krasznay Péter 1 ft, Krasznay Gábor 1 ft, G. A. Kubassy 1 ft, Laky Bella és László 1 ft, Ferenczy és Luchs 2 ft, N. N. 40 kr, M. 30 kr.

— Folyó hó 28-kán az orosz utszában tüz ütött ki két épület lett a lángok martalékává az ügyes intézkedés azonban csak hamar elejét vette a nagyobb szerencsétlenségnek.

— Folyó hó 1-én tartotta meg a debreczeni Csokonai szobor választmány értekezletét, melyben véglegesen elhatározottatik, hogy a szobor a kollégium kertben fog felállitani ellátározatott e mellett, hogy a szobormentől előbb hozatassék haza, s egyszersmind lapzat elkészítésével Komlóssy Imre, Simonffy Sámuel, Gelenczey Pál és Tóth Antal urnak bizattak meg. El lön fogadva Oláh Károly urnak azon indítványa melyszerint a leleplezési ünnepélyre készítendő pályaműre 40 db arany tűzessék ki.

— Utazóktól hallottuk, hogy a Miskolcz hatvani vas-pálya több helyen de különösen Abony körül nagyon lesüllyedt, közelebb egy teher szállító vonat egészen lefordult a sínekről. Beszélnek a konduktorok gorbombaságáról is; ez általában így szokott lenni kezdetben, majd meg töri őket az idő, mint ez más vas pályánál is történt.

— ifj. Csáthy Károly könyvkereskedésében egy jóházból való fiu mint gyakornok felvétetik.

— A pesti lánchíd társulat házárát, mely a hid megváltása után a részvényesek birtokában marad, a budai keresk. és iparbank 250,000 frtot ígért, de a társulat nem adja 300,000 frton alól.

— A képviselőházban tegnap kíváncsi tekintetek estek az ellenzék egy pontjára; azt kémelették sokan, hogy érzi magát gr. Zichy Jenő az ellenzék padon, hova formaszertint átpártolt a Deákparttól.

— Egy ló boszujja A lónak — így írja a „Volksfreund” — nagy hűségre de mint számos példa mutatja

s neki böszülve rohant előre, mint vas gyűrű ölelte körül a tömegbe állott zászlóaljkat. A négyoszogok egymás után bomlottak szét, futott a ki futatott; de jaj volt annak a ki elfutott, jaj volt annak a ki ott maradt! vér, pusztulás és halál sötéltet a téren mindenütt. Csak egy kis csapat küzdött még, ellene újabb újabb rohamok intéztettek, de győztesen vert vissza minden támadást. A négyoszog közepén 12 ifju zengette a lelkesítő dalt: „Ős Buda gyermeke fel szaporán!” De ismét új és roppant erővel támad az ellen, most már mint böszült tengeráradat csapkodja körül a parányi kösziklát, a szegényében dühöd orosz sereg, melynek kezéből a győzelem koszorut látszik kivenni, s a nap dicsőségét elhomályosítani a kicsiny magyar csapat.

A csata kiáltás, az ágyuk dörgése, a szuronyok és kardok csatogásának szonnyu harmoniája közzül meg mindég kihallatszik a dal: „Ős Buda gyermeke fel szaporán!”

De az érczfal a roppant erőnek engedni kezd, a hősök egyenként düledeznék ki a sorokból, helyöket nincs kinek pótolni, a tömeg mind kisebb térre szorul, már csak alig néhányan védik a zászlót, de a dal mindegyre hangzik, csak hogy mindig gyengében, mindig elhalóbban, már csak egyes hangok hallszanak. végre elnémul a dal, elnémultak a hős dalárok, ott fekszenek mind a tizenketten, véres testeikkel fedve az összetépett zászló rongyait. Dalolva haltak meg, eltemették önmagukat.

A szép szőke Lotti, a kis Juliska hiába várták vissza kedveseiket. Ott alusznak azok a közös nagy sirban.

De az otthon maradt 12 ifju, elzárándokolt társai sirjához s könyezve zengették el a sir felett: „Nyugosznak ők a hős fiak, Dúló csapatok után!”

Aldott legyen emlékeztök.

Gy. S.

nagy gyűlöletre is van ocsóne, egyszeri embertelen bánásmódot sohasem felejt el, s megboszulja. Párisban egy omnibusz-kocsis kegyetlenül bánt egy lóval, — s mikor az állat istállójába vitetett, nyugodt volt addig míg mások voltak körülte, de mikor kinzója belépett, elszakította félékét, rárohant s lábával s fogaival szörnyen összemarcangolta. Alig tudták megmenteni. — Csodáljuk hogy a mi lovaink olyan flegmával tűrik, hogy embertelen kocsisaik, ha valamely terhet nem bírnak majd baláltra verik. Tanulhatnának a francia lovaktól.

— Battyányi Lajos holt teterme június 9-én fog unepélyesen eltemetett. A „Vasárn. ujság” szerkesztője engedélyt kért és nyert a nagy férfi holt testének lefényképezésére. A lefényképezés a bizottmány jelenlétében fog megtörténni.

— A török szentmiklósi vásár, az ottani hatóság értesítése szerint april 17-dike helyett, a husvét miatt april 18. és 19-én tartatik meg.

— Bölc indítvány! A kövezési bizottmány indítványozta, hogy Boók Gottfried, regensburgi kövező mester Pestre hívassék, hogy az utakat rendbe hozza.

— Tegnap hozott a „Pester Lloyd”-ból átvett újdonságunkra vonatkozólag mely József főherczegnek pozsonyi Harapat gyári észleletéről szól, ma a hivatalos lap közli magának a főherczegnek a honvédelmi ministeriumhoz írt levelét, melyben e hirnek épen ellenkezőjét írja: s az eredmény fölött megelégedését fejezi ki.

△ Rook sziget és lakói.
Rook sziget nem messze fekszik Uj Guineától 7 órányi hosszú és 2 órányi széles, mintegy 60 faluval, mind-egyikben 100 lakos. Feltűnő ezen szigeti lakosnál az, hogy náluk sok héber nevet és szokást találni. A hónapot három holdra osztják föl: ujhold, holdtölte, holdfogya. A napot egyik estétől a másikig számítják, és öt részre osztják, hajnal, reggel, dél, délután, késő este. Különösen imádságaik vannak, ha szántanak-vetnek, ha utaznak, ha

beteg. Vélekedésük szerint a betegségek bizonyos rossz szellemektől származnak, melyeketők Marcabesekek neveznek, ezek az erdőben laknak, vaddisznóhussal élnek, éjjel belopodznak az emberi lakokba, az élők lelkeit kilopják, s beoltják a testbe a betegség és halál csirját. Ekkor a legközelebbi rokonok rögtön előhívják egyet hazug tenárak közül, s kéri, hogy siessen a rossz szellem után, vegye el tőle az elrabolt lelket, s hozza vissza a szegény betegnek. Ha ez sikerül, a beteg meggyógyul, ha nem, meghal. Közönségesen nagy hisztériában tartódnak a halottak s azon vélemény uralkodik, hogy a megholtak lelkei halál után oly helyre költöznek, mely telve van vaddisznókkal, melynek húsával fölfrissíthetik magukat. Jaj annak, ki a sirokat megsejtségteleníti, azt, ha rajta kapnák, azonnal megölnék.

Bőrük olyanforma barna mint az olasz parasztoké; testalkotásuk erős és izmos; ábrázatuk bátorságra és büszkeségre mutat, valóságban pedig visszavonulók és féltékenyek. A emberhus-évéstől irtóznak — holott ez Uj-Gvinea parijain szokásban van. — a lopás ismeretlen, a ezivódások ritkák, a megbántások nem boszultatnak meg. Ha valamelyik a benszülöttek közül azt tapasztalja, hogy a harag erőt akar rajta venni, elszalad, lemelisz egy vastagszárú növényt, mire haragja lecsillapszik. Szükségben segítik egymást. Van azonban egy borzasztó szokásuk, mely szerint egy részét gyermekeiknek megölik, ne hogy terükre váljanak. A házasságot csak érdekből kötik, az által remélvén állapotjukat jobbá tenni. Kedves eledelük: vaddisznó és egy neme a kutyáknak, esznek tekenősbékát és halat is.

Több faluk élénk kereskedéseket üznek dohánynyal, miért halat és vasat kapnak. Az erdőben sok mandula, citrom és narancs terem, de a benszülöttek — azt híven hogy azok mérges gyümölcsök — nem használják ezen kedves gyümölcsöket.

A nyiregyházi gabnacsarnokban

jegyzőkönyvileg beigtatott terményárak o. értékben.

Állomány	április 2.	
	leg- alant	leg- fent
Buza	3 25	4 65
Kétszeres	2 50	2 65
Rozs	2 60	2 70
Arpa serfőzésre	—	—
„ taplálékra	2	2 10
Zab	1 70	1 75
Kukoricza	2 40	2 45
Bab	2 40	3 25
Köles	2 30	2 50
Bükköny	3	3 50
Mak	—	—
Repeze	5 50	5 75
Lenmag	5 50	6
Olaj	27	28
Szesz, magyar itcze	19 1/2	19 1/2

Bécsi távirati börze-tudósítás. április 4.

5% metalliques 61.50 — 5% metalliques máj. és nov. kamattal 61.50 — 5% nemzeti kölcsön 71.40 — 1860-diki államkölcsön 97.70 — Bankrészcvények 725 — Hitelrészcvények 288.80 — London 124.10 — Ezüst 124.10 — Cs. kir. arany 5.87.

Felelős szerkesztő

Gyöngyösy Sámuel.

Császári királyi szab. tiszavidéki vasut

MENETRENDE

magyar királyi államvasut Miskolcz-hatvani vonalának megnyitása napjától kezdve további rendelésig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.	óra per. napr.			óra per. napr.		
	Bécs	5	30	reg.	7	30
Pest	6	34	reg.	5	18	este
Czegléd	9	39	„	8	—	„
Szolnok	10	37	„	9	8	éjjel
Püsp.-Ladány	1	33	dél.	12	21	„
Debreczen	3	5	„	2	30	reg.
Nyiregyháza	4	35	„	4	21	„
Tokaj	5	31	este	5	30	„
Miskolcz	7	24	„	8	20	dél.
Kassa	9	56	„	12	33	dél.

II. Bécs és Pestről Arad felé.	óra per. napr.			óra per. napr.		
	Bécs	5	—	este	7	30
Pest	6	30	reggel	5	18	este
Czegléd	9	21	„	9	10	„
Szolnok	10	16	dél.	9	47	éjjel
Mézö-Pü.	11	29	„	11	40	„
Csaha	1	9	dél.	2	36	reggel
Arad	2	52	„	5	11	„

III. Bécs és Pestről Nagyvárád felé.	óra per. napr.			óra per. napr.		
	Bécs	8	—	este	7	30
Pest	6	34	reggel	5	17	este
Czegléd	9	39	„	8	—	„
Püsp.-Ladány	2	7	dél.	12	40	éjjel
B.-Ujfalu	3	7	„	2	17	reggel
Nagyvárád	4	15	„	4	8	„

I. Kassa felé.	óra per. napr.			óra per. napr.		
	Kassa	5	21	reg.	10	15
Miskolcz	7	55	„	2	55	dél.
Tokaj	9	37	„	5	27	este
Nyiregyháza	10	39	„	7	3	„
Debreczen	12	19	dél.	9	54	éjjel
Püsp.-Ladány	1	57	dél.	11	57	„
Szolnok	4	39	„	4	16	reg.
Czegléd	5	33	este	5	35	„
Pest	8	40	„	8	40	„
Bécs	18	—	„	6	42	este

II. Bécs felé.	óra per. napr.			óra per. napr.		
	Arad	12	26	dél.	8	47
Csaha	2	7	„	11	23	éjjel
Mézö-Pü.	3	15	„	2	15	„
Szolnok	5	—	„	4	31	reggel
Czegléd	5	48	este	5	50	„
Pest	8	40	„	8	40	„
Bécs	6	18	reggel	6	42	este

III. Nagyvárád felé.	óra per. napr.			óra per. napr.		
	Nagyvárád	11	—	dél.	8	12
B.-Ujfalu	12	—	dél.	9	50	„
Püsp.-Ladány	12	55	dél.	11	15	éjjel
Czegléd	5	33	„	5	35	reggel
Pest	8	40	este	8	40	„
Bécs	6	18	reggel	6	42	este

Pálya csatlakozások.

I. Aradon. A) A Czeglédről reggeli 5 óra 11 perczkor megérkező vonat, a Károlyfehérvárra reggeli 6 óra 12 perczkor induló vonat.

B) A Károlyfehérvárról délutáni 11 óra 50 perczkor megérkező vonat a Czeglédre délutáni 12 óra 26 perczkor induló vonat.

II. Püspök-Ladányban. A) A Czeglédről délutáni 1 óra 8 percz és Kassáról 1 óra 32 perczkor megérkező vonat, a Nagyvárádra délutáni 2 óra 7 perczkor induló vonat.

B) A Czeglédről éjjeli 11 óra 57 percz és Kassáról 11 óra 31 perczkor megérkező vonat a Nagyvárádra 12 óra 40 perczkor éjjel induló vonat.

C) A Nagyvárádról délutáni 12 óra 45 perczkor megérkező vonat a délutáni Kassára 1 óra 33 percz és Czeglédre 1 óra 57 perczkor induló vonat.

D) A Nagyvárádról éjjeli 11 óra 15 perczkor megérkező vonat az éjjeli Czeglédre 11 óra 57 perczkor és Kassára 12 óra 21 perczkor induló vonat.

III. Miskolczon. A) A Czeglédről délutáni 7 óra 4 percz és Kassáról 7 óra 19 perczkor megérkező vonat, a Pest és Hatvan este 8 órakor induló vonat.

B) A Kassáról reggeli 7 óra 35 percz és Czeglédről 7 óra 45 perczkor megérkező vonat a Hatvan és Pestre reggel 8 óra 15 perczkor induló vonat.

C) A Pest és Hatvanról reggel 7 óra 25 perczkor megérkező vonat, a Czeglédre 7 óra 55 percz, Kassára 8 óra 20 perczkor reggel induló vonat.

D) A Pest és Hatvanról délutáni 2 órakor megérkező vonat a Kassára 2 óra 45 percz és Czeglédre 2 óra 55 perczkor elinduló vonat csatlakoznak.

Az igazgatóság.

HIRDETESEK.

ZONGORA

jó karban levő, igen jó hangu s a mellett jutányos áron van eladó PALÁNSZKY SÁMUEL-nél Nyiregyházán, Nagy-Debreczeni utca 1534. sz. a.

Belgiumi parafin-kenőcs

(sárga és kék)

Gépolaj (olaszországi faolaj) Kátrány (veres és fekete, tetőzetek festésére)
 Kenőolaj (savanytalan repeczeolaj) Szarok
 Moderateur lámpa-olaj Gyanta
 Petroleum (amerikai) Kufsteini Cement
 Ligorin Gyapjamosószert
 Parafin és Stearin gyertya Gálczókó

Angol gabna-zsákok

és egyéb cikkek legjobb minőségben és legjutányosabb áron kaphatók

Singer Henrik:

kereskedésében, Pest, Váci-út 58-dik szám, Balassa-féle ház közelében.
 Mindenféle lóhere, takarmányrépa és egyéb vetőmagvakat kívánatra bizományképen díjmentesen vásárlók be a legelső kézből s eredeti számlákkal szolgálók.

Árjegyzékek bérmentesen küldetnek. Levelezés magyar, német.

Uj. Csáthy Károly kiadó tulajdonos.

Debreczen 1870. Nyomatott a város könyvnyomdájában.

Valódi francia

LUCZERNA,
 stájer lóhere és burgundi répa magvak ugyanazon áron mint Pesten; — továbbá

valódi amerikai

varrógépek

bizományi raktára Nyiregyházán

Reich B.

4-3 kereskedésében.

Egy nyolcz hónapi hasznaltu gözcséplő gép eladó. Bővebb tudósítás kapható. 1-4

Nyiregyházán, Náador utca 1254. sz. a.